

רבקה ניאצ'נג צ'ול, אמם של שלושה תלמידים בפרוייקט

(תחילה המקור באנגלית ואז התרגום שלנו לעברית)

My name is Rebecca Nyachang Chol, I'm a mother of three and this is my story. We moved to Israel in 2006 through Egypt and I lived there till the end of 2011. My husband and I foresaw the deportation of South Sudanese from Israel and made the choice that I and the kids come back to our country and start a life here. My husband remained so that he could provide for us. All that changed a few months later when all the South Sudanese living in Israel were deported including my husband back to South Sudan. Upon arrival, it was a whole different environment for my kids, and they kept nagging on when we'll go back to Israel. We struggled to find jobs in order to provide for our kids in Juba, after a whole year of hardships living in South Sudan things took turn for the worse in 2013 when the civil war broke out. My kids witnessed horrors I never wanted them to ever face, the sounds of gunshots, screams, and cries of people in pain kept haunting them for years, due to the increased risk of insecurity I and the kids had to relocate to a refugee camp in Kenya. Moving to a refugee camp wasn't that easy and once again we faced a set of whole new challenges.

Life in the refugee camp was difficult, we were provided with a tent to live in, and little food distributed. There were no good schools for my kids, no good health facilities, and a harsh environment to live in. That was the moment that stress and depression got me, I would sit all day in the room asking myself questions I had no answers to. I couldn't provide for my kids' basic needs, not even clothes. Life hit me hard at that point, I didn't know what to do. The kids were getting sick every now and then, that's when my brother-in-law moved us to Nairobi and rented an apartment for me and the kids. He couldn't afford to pay their school fees for them to join school, so they were just home with until the time COME TRUE project granted them opportunity for them to resume their studies. And I would really like to appreciate the BECOME organization for all they've been doing not to us but to all the families and the kids they've given a chance to acquire good education.

I try my best to provide for them food when they are home since my brother-in-law can only pay the rent. And another challenge I've been facing is that I couldn't afford to go for checkups, I've been having severe pains in my chest, I just buy painkillers to numb the pain. If the organization could help me, I would highly appreciate.

תרגום סיפורה של רבקה לעברית:

שמי הוא רבקה ניאצ'אנג צ'ול, אני אם לשלושה, וזהו הסיפור שלי. הגענו לישראל ב-2006 דרך מצרים, חייתי שם עד סוף 2011. בעלי ואני צפינו את הגירוש של הקהילה הדרום סודנית מישראל, ובחרנו שאני והילדים נחזור למדינה שלנו ונתחיל שם את חיינו. בעלי נשאר בישראל כדי שיוכל לפרנס אותנו. כל זה השתנה חודשים ספורים לאחר מכן, כאשר כל הדרום סודנים שחיו בישראל גורשו לדרום סודן, ביניהם בעלי. כשהגענו לדרום סודן, זו היתה אווירה שונה לחלטין עבור הילדים שלי, והם כל הזמן נידנדו מתי כבר נחזור לישראל. נאבקנו כדי למצוא עבודה על מנת לפרנס את ילדינו בג'ובה. לאחר שנה של קשיים בדרום סודן, הדברים הפכו לגרועים יותר ב-2013 עם פרוץ מלחמת האזרחים. הילדים שלי ראו זועות שמעולם לא רציתי שיחוו – קולות הירי, צעקות כאב ובכי של אנשים המשיכו לרדוף אותם במשך שנים. בשל הסיכון המוגבר וחוסר הבטחון, עברנו ילדי ואני למחנה פליטים בקניה. המעבר למחנה פליטים לא היה קל, ושוב התמודדנו עם אתגרים חדשים לחלוטין.

החיים במחנה הפליטים היו קשים. קיבלנו אוהל למגורים וחילקו לנו מעט מזון. לא היה בית ספר טוב לילדים שלי, לא מתקנים רפואיים טובים, והסביבה היתה קשה מאד למחיה. באותו רגע אחזו בי המתח והדיכאון. ישבתי כל היום בחדר ושאלתי את עצמי שאלות שלא היו לי תשובות עליהן. לא יכולתי לספק את צרכיהם הבסיסיים של ילדי, אפילו לא בגדים. החיים היכו בי בנקודה זו, ולא ידעתי מה לעשות. הילדים חלו מדי פעם, ואז גיסי העביר אותנו לניירובי ושכר דירה שבה אוכל להתגורר עם ילדי. הוא לא יכול היה להרשות לעצמו לשלם את שכר הלימוד שלהם

בבית הספר, אז הם פשוט נשארו בבית, עד שפרוייקט COME TRUE נתן להם הזדמנות לחדש את לימודיהם. ואני רוצה באמת לשבח את ארגון BECOME על כל מה שהם עושים, לא רק עבורנו אלא עבור כל המשפחות והילדים שהם נותנים להם הזדמנות לקבל חינוך טוב.

אני עושה כמיטב יכולתי כדי לספק לילדי אוכל כשהם בבית, כי גיסי יכול רק לשלם את שכר הדירה. עוד אתגר עימו אני מתמודדת הוא שאינני יכולה להרשות לעצמי ללכת לבדיקות, למרות שיש לי כאבים עזים בחזה. אני פשוט לוקחת משככי כאבים כדי להרגיע את הכאב. אם הארגון יוכל לעזור לי בזה, אני אעריך זאת מאד.